

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نیاښد تن من مېباد بدین بوم ویر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Idiologic

اعتقادی

تتبع و نگارش: امین الدین (سعیدی)
مدیر مطالعات ستراتیژیک افغان
و مسئول مرکز کلتوری د "د حق لاره"
جرمنی، ۱۴ فبروری ۲۰۰۹

فتوای شرعی مفتی جامع الازهر مصر در مورد

حکم بوسیدن بین دختر و پسر جوان

مفتیان: جمال البنا و خانم دکتر عزت عطیه

فتوای جدید يك متفكر اسلامي به نام جمال البنا از کشور مصر در خصوص "حلال بودن بوسه بین دختران و پسران جوان" در اماکن عمومی بحث و جدال گسترده ای را در بین مجامع علمی و دینی مصر ایجاد کرده است .
جهت معلومات شما با تمام امانت داری مطالب را خدمت شما درین ارتباط تقدیم میدارم.

به گزارش خبرگزاری اژانس خبری العربیه؛ "البنا" شیخ جمال البنا یکی از شیوخ جامع الازهر فتوایی را صادر نموده و بر حلال بودن بوسه بین دختران و پسران که تا هنوز ازواج ننموده اند، صادر نمود.

وی طی فتوایی گفته است این مسأله در دین مقدس اسلام ضمن "اشتباهات" وارد شده است. این اشتباهات، گناهان کوچکی هستند که با کارها و اعمال خیر و نیک از بین می روند. وی همچنین با اشاره به فتوای خود به العربیه گفت: به ما واجب است که نسبت به واقعیتی امکان تجاهر به آن در این عصر فعلی نیست شناخت پیدا کنیم. در واقعیت این عصر کنونی، بسیاری از دختران و پسران جوان توانایی ازدواج را ندارند. این در حالی است که آنان در شرایطی هستند که بسیاری از عوامل خارجی که باعث تحریک غریزه جنسی می شود بر ایشان سایه گسترانده است. غریزه جنسی که خداوند در انسان بنا نهاده است.

وی مدعی شد: ما نباید این مشکل را دست کم بگیریم و کوچک بدانیم. **فلا یکلف الله نفسا إلا وسعها**، و این فتوی به معنای دعوت به فساد نیست؟

البنا همچنین بالا رفتن سن ازدواج، زیاد شدن مشکلات آن و بیکاری را از مسائلی عنوان کرد که باعث این گناهان کوچک مثل بوسه زدن است، می شود.

برخی از علمای الازهر البنا را متهم به انتشار فحشاء از طریق این فتوا کرده و خواستار برگشت وی از این نظر شده اند.

جمال قطب که یکی از بزرگان دانشگاه الازهر و رئیس سابق بخش فتوای این دانشگاه بوده است به شدت به البنا اعتراض کرده و گفت: این گفتار سبب نشر فحشاء و مسائلی کنترول ناپذیری خواهد شد.

قابل تذکر است که صدور فتاوی جنجال برانگیز از سوی شخصیت هائی که به مرکز الازهر نسبت داده میشوند عمدتاً با قصد سازگاری بین دین و دنیای جدید صورت می گیرد، اخیراً افزایش خاصی پیدا کرده است. بطور مثال اخیراً دکتر عزت عطیه استاد و رئیس بخش حدیث در دانشگاه الازهر گفته بود که برای جلوگیری از خلوت یک زن و یک مرد نامحرم در محل کار، "زن می تواند به همکار مرد خود شیر بدهد تا آنها باهم محرم شوند!

۲- فتوای خاتم داکتر عزت عطیه:

به گزارش العربیه، داکتر عزت عطیه رئیس بخش حدیث دانشگاه الازهر مصر در باره روش جدید محرم شدن مرد و زن در ادارات دولتی فتوایی جدید را صادر نموده است:

به گزارش العربیه داکتر عزت عطیه رئیس بخش حدیث الازهر شریف فتوایی داده است اگر دو همکار (یک زن و یک مرد) در یک اتاق که درب آن توسط فردی جز آنها باز نمی شود کار می کنند بخواهند بین آنها محرمیت ایجاد شود زن می تواند پنج بار از شیر خود به همکار مرد خود بدهد و بدین ترتیب آنها با هم محرم و حضورشان در یک اتاق شرعاً مجاز می شود. بر اساس این فتوای عجیب در صورتی که این عمل انجام شود زن می تواند چهره و موهای خود را به مردی که شیرش را خورده است بنمایاند. وی البته این را هم گفته است که چنین محرمیتی باید به صورت رسمی و کتبی ثبت شود.

بر اساس این فتوا (فتوی) کسانی که با این روش محرم می شوند، می توانند با یکدیگر ازدواج کنند ولی تا قبل از عقد متعارف شرعی حق داشتن روابط زناشویی را نخواهند داشت.

به فهم من از اسلام و جهت یافتن راه حق و حقیقت بهتر است عمق یک سلسله مسایل روابط انسانها و مبادی آن از نظر اسلام توجه نموده و آنرا مورد مذاقه قرار دهیم لذا ذیلاً مطالب چندی عمده را درین ارتباط خدمت شما خوانندگان گرامی تقدیم میدارم:

ازدواج در اسلام

دین مقدس اسلام دینی است کامل، جامع و در نهایت امر دین اسلام آخرین دین الهی و آسمانی در روی زمین میباشد. دین اسلام که هماهنگ با آفرینش و فطرت بشری حرکت می کند در مورد ازدواج تأکید فراوان نموده و ازدواج را برای بنای خانواده و پدید آوردن یکی از هسته های اصلی جامعه، افتخار دانسته است. ازدواج در اسلام، با در نظر داشت سایر فواید، از يك عبادت به شمار می آید؛ زیرا راهی است که منتهی به کمال انسان می شود و ثانیاً عهد و میثاقی است بین زوجین تا در سایه آن و علاقه و مودتی که ایجاد می شود، هر دو جانب آسایش یابند. ازدواج نه تنها برای انسانها بلکه ازدواج برای سایر موجودات امری ضروری بشمار میرود. با ازدواج و مراعات مفاهیم و حکم آن مطابق به اصول اسلامی روابط انسان ها در خانواده و جامعه بهتر تنظیم شده میتواند.

پروردگار با عظمت ما میفرماید: «و من كل شيء خلقنا زوجین لعلکم تذکرون؛ از هر چیزی دو نوع بیافریدیم تا مگر متذکر حکمت خدا شوید»

ازدواج یکی از مؤکد ترین سنت های پیامبران بشمار رفته، طوریکه خداوند متعال میفرماید: «ولقد أرسلنا رسلاً من قبلك و جعلنا لهم أزواجاً وذرية» (رعد: ۳۸) «وما پیش از تو پیامبرانی را فرستاده ایم و زنان و فرزندان بدیشان داده ایم» اراده خداوند سبحانه و تعالی چنان نبود که جهان به حال خود دوام کند و هر وقتی که بخواهد تعداد افرادش زیاد شود بلکه غرایض را منظم نموده و برای آنها قواعد وضع کرده تا آدمیت انسان را حفظ و فضیلت، طهارت و عفاف را در او پرورش دهد.

در دین مقدس اسلام ازدواج برای کسانی که توانایی داشته باشند، واجب است، زیرا ازدواج باعث عفت و نگهداری نفس میشود.

ازدواج سنتی میباشد که خداوند متعال آنرا غرض سیر کشتی زندگی به طرف صلاح و فلاح تشریع کرده.

ازدواج در اسلام یک واجب اجتماعی است تا از انقراض نوع بشر جلوگیری شود. ازدواج بهترین راه برای ایجاد عشق و علاقه و محبت در بین مردان و زنان است و به نحوی رسم است تا تفاوت انسان ها را با سایر حیوانات نگهدارد.

ازدواج در اسلام معامله تجاری و تملکی مانند خرید و فروش و اجاره نیست، ویا معامله ای نیست که زن را تقریباً به صورت برده در آورده و اختیارات او را سلب کرده باشد. ازدواج حقوق است و واجبات به طرفین عقد. هریک از طرفین عقد که از حقوق و واجبات خویش محروم و یا تعدی نماید در برابر یک دیگر مانند طرفین عقد، در برابر ایمان و وجدان و در برابر خانواده و جامعه و در برابر قانون مکلفیت خواهد داشت. بلی همین چند پهلوی بودن احساس مسئولیت یکی از برتری های زندگی در چوکات دین مبین اسلام است.

بلی ازدواج در اسلام قرار داد است که برای طرفین عقد زن و شوهر حقوق و واجبات تعیین می کند و رسالت هر یک از زوج و زوجه را در فامیل، خانواده و جامعه تعیین می دارد.

رابطه و علاقه در بین زن و شوهر رابطه اطمینان و آرامش است، در امر ازدواج قلبها آرام میگیرند و مهر و محبت به وجود می آید.

ابن عباس (رض) میگوید: «عبادت انسان تکمیل نمی شود تا ازدواج نکند، هدف ابن عباس این است که وی ازدواج را جزء عبادت و مکمل آن قرار داده است و اگر به مفهوم حکمت و فلسفه ازدواج هم دقت بعمل آید، قلب انسان به اثر ازدواج و غلبه شهوت آرام میشود و عبادت هم جزء با قلب فارغ و آرام تکمیل نخواهد شد.

ابن مسعود می گفت: «اگر تنها ده روز از عمرم باقی بماند دوست دارم ازدواج کنم تا به حالت مجرد و عزب به حضور پروردگار نرسم.

در حدیث متبرکه آمده است «یا معشر الشباب من استطاع منکم البائة فلیتزوج فانه اغض للبص رو احسن للفرج، و من لم یستطع فعليه بالصوم فانه له وجاء» «ای گروه جوانان!

هر یکی از شما که قدرت تأمین مخارج ازدواج را دارد و میتوانید هزینه آن را تهیه کند باید ازدواج کند، چرا که ازدواج بهتر است برای کنترل چشم و ناموس را بهتر محفوظ میدارد، اما کسی که نتواند نفقه ازدواج را تأمین کند باید روزه بگیرد چون روزه باعث ضعف و کم شدن شهوت و غریزه جنسی است. « (بخاری و مسلم)

از ابتدایی ترین حقوق بشر رضای نیازهای اولی است و از جمله این نیازهای ابتدایی، رضای غریزه جنسی است. ازدواج در حقیقت قراردادی است که رضای این غریزه را به شو تا پایان حیات می یابد:

«والله جعل لكم من انفسكم ازواجاً وجعل لكم من ازواجكم بنین و حفده...؛ و خدا از جنس خود تان برای شما جفت آفرید و از آن جفت ها پسران و دختران و دامادها و نوادگان برای شما خلق فرمود...» از سویی دیگر از جمله حقوق آدمیان، برخورداری از آرامش در طول حیات است و ازدواج زمینه ساز آرامشی شگرف برای فرد خواهد بود.

«... ان خلق لكم من انفسكم ازواجاً لتسكنوا اليها...؛ برای شما از جنس خودتان جفتی آفرید تا در کنار او آسایش داشته باشید...» ازدواج سبب تقویت فضیلت اخلاقی و عفت می گردد و در سایه رشد عفت فردی، عفاف در جامعه نیز گسترش می یابد. هیجاناتی که در فرد وجود دارد و او را به طغیان و سرکشی وامی دارد، تنها از طریق ازدواج آرام شده و مانع تزلزل انسان به مراتب پست وجود میگردد. به واسطه ازدواج است که حیات مسجود ملائک، جانشین خدا بر روی زمین تداوم می یابد و پس از ازدواج و پدر یا مادر شدن جلوه ای از خالقیت خدا در فرد متجلی می گردد.

حکم رضاع و شیر دهی در اسلام :

در قرآن عظیم الشان در (سوره بقره : آیه ۲۳۳) میفرماید : « وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنَمِّ الرِّضَاعَةَ : «مادران دو سال تمام به فرزندان خود شیر بدهند، تا آنهایی که میخواهند دوره شیر دادن به اتمام برسد». » علاوه بر این ها در همین سوره بقره (آیه ۲۳۳) باز «جسم زنان» زمینه حکم و امر خاص دیگری را فراهم کرده است. همین وضع خاص موجب شده که الله رب العالمین به زنان توصیه نماید که دو سال به بچه خود شیر بدهند، و قرآن منزل در این رابطه چنین قانونگذاری می کند:

در این آیه قبل از هر چیز کودکان مورد توجه قرار گرفته اند و مادران موظف به دادن «شیر کامل - غذای کامل» به فرزندان خود شده اند، که طبعاً در طی دو سال تمام به انجام می رسد.

رضاع :

در لغت بمعنای مکیدن پستان است .
و در اصطلاح شرع : مکیدن شیر آدمی در مدت مخصوص است.

مدت شیر خوارگی در اسلام :

در مورد مدت و زمان رضاعت و شیرخوارگی فقهای اسلام نظریاتی دارند:
اول: جمهور فقهاء (امام مالک، امام شافعی و امام احمد رحمهم الله) گفته اند مدت شیرخوارگی که حکم تحریم به آن تعلق می گیرد و قایم مقام نسب می شود دو سال است نظر به حکم آیه (سوره بقره : آیه ۲۳۳) « یعنی مادران شیردهند اولاد خود را دو سال کامل »

خداوند متعال می فرماید: « و فصاله فی عامین » یعنی جدایی طفل از شیر مادر، دو سال است .
پس کم ترین مدت حمل شش ماه تخمین شده است باقی ماند دو سال برای شیردادن. آنچه در مورد ابن عباس روایت کرده از رسول الله صلی الله علیه و سلم: « لارضاع الا ما کان فی حولین. » « یعنی نیست شیرخوارگی مگر در دو سال. » نظر اکثر علماء و اکثر صحابه رضوان الله علیهم و ازواج مطهرات به غیر از حضرت عایشه رضي الله عنها بر این است. اما ابو یوسف و امام محمد رحمهما الله نیز مدت شیرخوارگی را دو سال گفته اند. در فتح القدیر آمده است: صحیح ترین

اقوال، قول امام ابو یوسف و محمد رحمهم الله است که به دو سال اقتصار شده در حق تحریم نیز چنین است. امام طحاوی آن را تأیید و اختیار کرده است. در بحر الرایق ج ۳ ص ۲۹ نیز توضیح شد است.

امام ابوحنیفه رحمه الله و مدت شیر خوارگی:

امام ابو حنیفه میفرماید: مدت شیرخوارگی که در آن حرمت ثابت می شود سی ماه است (دو سال ونیم) نظر به حکم آیه متبرکه «**امهاتکم اللاتی ارضعنکم**» یعنی و حرام است بر شما مادرانی که شمارا شیر داده اند.

وجه استدلال امام ابوحنیفه این است که آیت مطلق ذکر شده و زمان در آن قید نشده است مگر اینکه دلیل دیگری به قید آن داشته باشید. و قید سی ماه به دلیل آیت دیگری است که خداوند می فرماید «**فان ارادوا فصلاً عن تراض منهما وتشاور.**» یعنی اگر اراده جدا کردن از شیر را داشتند به رضایت و مشوره آنها باشد. از این آیت به دو وجه استدلال می کند: یکی اینکه فصال و جدا کردن طفل از شیر ثابت است بعد از دو سال اما حرف (فأ) در «**فان ارادوا**» برای تعقیب است نظر به قاعده مسلم علم نحو، بقای رضاعت را بعد از دو سال ثابت می نماید تا که طفل کاملاً از شیر جدا شده و فصال شیر گرفتگی متحقق شود. دیگر اینکه اراده فصال (از شیر گرفتن) مطلق اختیار داده شده است. و این فصال نمی باشد مگر در مورد شیر پس شیر دادن بعد از دو سال حکمش باقی است. همچنان وقتی دو سال پوره می شود زن مأمور نشده به فطام (از شیر جدا کردن) زیرا ترس هلاک طفل متصور است، پس چنین نیست که از یک طرف امر شده باشد به شیر دادن طفل و از طرفی حرام گردد برای طفل شیر، و این در یک حالت ناممکن است. خداوند می فرماید: «**و حملة و فصالة ثلاثون شهراً**» مراد از حمل زمان شیرخوارگی است که طفل به دوش مادر می باشد نه زمان بارداری، و مراد از فصال بعد از شیر خوارگی و جدا شدن از شیر است، بناء هر دو حمل و فصالش سی ماه است. بناءً، تعیین شد حد فاصل مدت رضاعت بعد از دو سال الی شش ماه که حداقل مدتی است که طفل تغییر حالت میدهد در بطن مادرش.

نظریات سایر علماء :

نظریات مختلفه يك عده از علماء که طرف قبول جمهور علماء واقع نشده است: از عده ای نقل شده گفته اند مدت شیر خوارگی سه سال است. دلایل شان همان دلایل امام ابو حنیفه رحمه الله است اما امتداد آن از شش ماه الی يك سال، اعتبار میدهند. حکم رضاع را بعد از دو سال يك سال کامل مانند سال اول و دوم اعتبار میدهند، زیرا می گویند که تغییر حال طفل در مدت يك سال خوبتر و بهتر می باشد. اما اوزاعی می گویند: مدت رضاع الی قبل فطام (از شیر جدا کردن) است اگر مدت شش ماه یا يك سال شیر داه شد بعد از آن اگر از شیر جدا شد برای همچو يك طفل از شیر جدا شده اگر شیر داده شود حرمت به آن تعلق نمی گیرد. امام شوکانی از عمر بن عبدالعزیز روایتی را نقل می کند که گفته است " مدت شیرخوارگی که حرمت را ثابت می کند الی هفت سال اعتبار دارد. اما شوکانی از ربیعہ روایتی را نقل می کند که مدت شیر خوارگی که حرمت را ثابت می کند دو سال و دوازده روز است.

(برای معلومات مزید مراجعه شود به: **روائع البیان تفسیر آیات الاحکام القرآن، تألیف محمد علی صابونی فقه السنه، تألیف سید سابق، الاختیار لتعلیل المختار، با تعلیقات شیخ محروم محمود الودقیق. شرح قدوری، البرنی عاشق الهی مفتی محمد، با ترجمه استاد غلام الدین. بحر الرایق ج ۳**) .

بر میگردیم به فتوای خانم عزت عطیه رئیس بخش حدیث پوهنتون الازهر مصر درباره روش جدید محرم شدن مرد و زن در ادارات دولتی:

همانطوریکه گفته آمدیم در شرع اسلامی شیرخوارگی و تحریم آن در مدتی است که شیرخوار طفلی باشد، در حدود دو سال و یا دو و نیم سال عمر داشته باشد، که حسب اختلاف آرای فقها، فوقاً بیان شد در غیر آن تحریم ثابت نمی شود.

سوال:

اگر مردی از پستان زن خویش شیر بنوشد آیا به نوشیدن آن شیر حرمت همسرش بر او ثابت می‌گردد یا خیر؟

در جواب این سؤال به روایت تاریخی مراجعه نموده و ه حل جواب سؤال می‌پردازیم:

روایت است که مردی اعرابی با زنش به مدینه آمد و وضع حمل کرد و پستانهای زن تورم کرد و آن مرد شیر او را می‌مکید و به زمین می‌ریخت و جرعه‌ای از آن در شکمش فروفت پس از ابوموسی در آن باره پرسید، ابو موسی گفت: زنت از تو دور شد، آنگاه مرد نزد ابن مسعود آمد و به او خبر داد او اعرابی را نزد ابو موسی آورده گفت: آیا این سرسفید را شیر خوار می‌دانی؟ کسی از ازدواج در اثر شیرخوارگی حرام می‌گردد که گوشت و استخوانش از شیر آن تشکیل شده، نمو کرده باشد. پس ابوموسی گفت: چیزی از من نپرسید و این خبر نزد خودتان باشد، جصاص می‌گوید: این دلالت بدان می‌کند که او از قول اولش برگشته به سوی قول ابن مسعود.

اما بدون ضرورت نوشیدن شیر همسر مکروه است:

شیر زن به اتفاق فقهاء پاک است، باکی ندارد که شوهر پستان همسر خود را به دهن گیرد. در صورت ضرورت اگر مردی شیر همسر خود را نوشید هیچ مشکلی وجود ندارد، اما در صورت غیر ضرورت، در زمینه فقهای متأخر احناف اختلاف نظر دارند، طوریکه در جلد ۵ صفحه ۳۵۶ کتاب فتاوی عالمگیری آمده است. فتح القدیر می‌نویسد: شیر جزوی از بدن انسان است بدون ضرورت استفاده از آن جایز نیست. و قول فیصل این است که مکروه است که مردی عمداً شیر همسر خود را بنوشد، چون مخالف خواسته طبیعت و افتادن در گردابه مخالفت فقهاست.

اما به نوشیدن آن حرمت ثابت نمی‌گردد:

اما به نوشیدن شیر زن، بعد از گذشت مدت آن، (دو سال یا دو و نیم سال حسب اختلاف فقها) حرمت ثابت نمی‌گردد و جدایی را میان زن و شوهر به میان نمی‌آورد. (برای معلومات مزید مراجعه شود به: روائع البیان تفسیر آیات الاحکام القرآن، محمد علی صابونی، فتاوی عالمگیری و فتاوی ابن تیمیة مراجعه فرماید.). **پایان**